

то окончателната сила на трактатитѣ се заключава не толкози въ подписитѣ, колкото въ утвърждението. Като припознава обаче, че за заинтересованитѣ държави е мѣчно да чакатъ утвърждението, за да узнаятъ какви сѣ рѣшеніята, които се касаятъ до тѣхъ, Конгреса рѣшава да се даде право на прѣдсѣдателя да съобщи на касателнитѣ държави, този часъ по-диръ подписването на трактата, всичкитѣ рѣшения, които се отнасятъ до всѣкоя отъ тѣхъ, нѣ да ги съобщи по частенъ, а не по официаленъ начинъ. Н. Свѣтлость ще съобщи на иститѣ държави трактата официално, само когато се размѣнятъ утвържденията.

За срокъ на тѣзи размѣнения Конгреса приема едно разстояние отъ три недѣли и разяснява, че сроковетѣ на постановенитѣ испразднювания на разнитѣ мѣстности ще се считатъ не отъ деня на подписването на трактата, а отъ деня на утвърждението.

Като напомянува помѣстената въ вчерашний протоколъ Лордъ Салисбюриова декларация за проливитѣ, Графъ Шуваловъ проси да се помѣсти сжищо тѣй и по сжищий прѣдмѣтъ и слѣдующата декларация на рускитѣ пълномощници:

„Рускитѣ пълномощници като не могатъ да си дадатъ точенъ отчетъ върху декларацията на г. вторий английски пълномощникъ за затварянieto на проливитѣ, ограничаватъ се да попросятъ отъ своя страна да се помѣсти въ протокола тая забѣлѣжка, че споредъ тѣхното мнѣние затварянieto на проливитѣ е общеевропейско начало и че заключенитѣ по тая часть съглашения прѣзъ 1841, 1856 и 1871, потвърдени сега отъ Берлинскій трактатъ, сѣ задължителни по духа и буквата на сѣществующитѣ трактати не само спрямо Султана, нѣ и спрямо всячки други сили, които сѣ подписали тѣзи спогодби“.

Лордъ Салисбюри съобщава на Конгреса, че съгласно съ вчерашното рѣшение на прѣдставителитѣ на силитѣ, той е по-качилъ английскій въ Цариградъ посланикъ да се споразумѣе съ другитѣ посланици по въпроса за испращаніе комиссія въ Родопитѣ.

Графъ Корти, Графъ Андраши, г. Вадингтонъ, Князь Горчаковъ и Князь Бисмаркъ заявихъ, че сжищитѣ инструкции сѣ се дали и на прѣдставителитѣ на тѣхнитѣ правителства въ Цариградъ.